

РЕГУЛЮВАННЯ АКУМУЛЯЦІЇ ІНВЕСТИЦІЙНОГО РЕСУРСУ КОРПОРАТИВНОГО СЕКТОРУ ЗА РАХУНОК ВНУТРІШНІХ ФІНАНСОВИХ ДЖЕРЕЛ

© Віблій П.І., Горбова Х.В., 2012

Основну увагу приділено проблемі регулювання акумуляції інвестиційного ресурсу корпоративного сектору за рахунок внутрішніх фінансових джерел. Висвітлено та проаналізовано вітчизняний та іноземний досвід інвестування за рахунок внутрішніх фінансових ресурсів.

Ключові слова: інвестиції, корпоративний сектор, інвестиційні ресурси, внутрішні джерела фінансування.

ADJUSTING ACCUMULATION OF INVESTMENT RESOURCE OF CORPORATE SECTOR IS FOR ACCOUNT OF INTERNAL FINANCIAL SOURCES

© Viblyi P.I., Gorbova H.V., 2012

In the article basic attention is spared the problem of adjusting of accumulation of investment resource of corporate sector due to internal financial sources. Domestic and foreign experience of investing is reflected and analysed due to internal financial resources.

Key words: investments, corporate sector, investment resources, internal sourcings.

Постановка проблеми. Національні економічні системи розвинених країн ґрунтуються на механізмах реалізації розподільно-майнових відносин, які утворюються навколо фінансового капіталу корпорацій і згодом визначають інвестиційну активність. В українському корпоративному секторі системи внутрішнього фінансування інвестиційної діяльності мають низку особливостей, що сформовані під впливом конкретно-історичних умов трансформації відносин власності. В Україні трансформація відносин власності фактично спричинила еволюційні зміни у системах корпоративних фінансів, коли інсайдерський контроль (контроль директорського корпусу та трудових колективів) змінився на аутсайдерський (контроль з боку мажоритарних власників). Слабка зацікавленість нових власників у розгортанні процесів модернізаційного оновлення виробництва спричинила недостатнє інвестування відповідних проектів (що проявляється, зокрема, через погіршення стану основних фондів). Створення та розвиток раціональної моделі корпоративних інвестицій в Україні потребуватиме становлення досконалішої системи відносин власності та контролю в умовах ринкової трансформації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Публікацій, в яких розглядаються актуальні проблеми фінансового регулювання інвестиційної діяльності корпоративного сектору, є чимало [4; 5; 8; 9]. Проте малодослідженими залишаються окремі проблеми, пов'язані з регулюванням акумуляції інвестиційного ресурсу корпоративного сектору за рахунок внутрішніх фінансових джерел. Тенденції самофінансування інвестиційної діяльності суб'єктів корпоративного сектору (корпоративних структур) найбільше впливають на загальні фінансові результати господарювання. А тому розроблення ефективних інструментів фінансового регулювання інвестиційної діяльності суб'єктів корпоративного сектору має передбачати визначення перспективних шляхів оздоровлення фінансового стану таких суб'єктів.

Мета статті – обґрунтувати залучення інвестиційного ресурсу корпоративного сектору за рахунок внутрішніх фінансових джерел та визначення найоптимальніших шляхів покращення фінансового стану.

Виклад основного матеріалу дослідження. Чинний механізм державного регулювання фінансового забезпечення інвестиційної діяльності корпоративних структур побудований з урахуванням особливостей національної корпоративної моделі, яка великою мірою обумовлена станом корпоративних фінансів. Серед вказаних особливостей можемо виділити такі:

– вітчизняні акціонерні товариства, створені внаслідок приватизації, отримали свій статус швидше за формальними ознаками (наявність статутного фонду, поділеного на частки, право власності на які засвідчено акціями), і тим самим принципово відрізняються від створених класичним способом через акумуляцію вільних коштів кількох власників-акціонерів;

– більшість українських корпоративних структур (понад $\frac{3}{4}$) не мають практики залучення інвестиційних ресурсів на зовнішніх фінансових ринках, а значна кількість структур (майже половина) фрагментарно практикує

залучення таких ресурсів навіть на внутрішньому ринку, внаслідок чого процес трансформації заощаджень у виробничі інвестиції не відповідає потребам інвестиційно-інноваційного розвитку;

– українські корпоративні структури у виробничому секторі вибрали стратегію самофінансування інвестиційної діяльності й майже не використовують для акумуляції інвестицій класичні інструменти фондового ринку (акції, облігації тощо), що обмежує можливості зростання таких структур на основі реалізації довгострокових проєктів;

– досвід залучення інвестицій за рахунок зовнішніх джерел (кошти вітчизняних та іноземних інвесторів, кредит, бюджетні ресурси) є фрагментарним, а відповідні операції мають переважно разовий характер.

Інвестиційні ресурси корпоративних структур формуються здебільшого за рахунок власних (внутрішніх) джерел, а саме за рахунок прибутку та амортизаційних відрахувань. Так, у 2010 р. за рахунок власних джерел підприємств і організацій профінансовано 55,7 % загального обсягу інвестицій в основний капітал (84,0 млрд.грн.), за рахунок цього ж джерела здійснюється і переважна більшість інвестиційних витрат, що спрямовуються на реалізацію інноваційної діяльності.

Водночас корпоративний сектор України залишається низькоприбутковим (у 2009 р. вперше за період з 2000 р. загальні збитки перевищили загальний прибуток). Через загострення фінансової кризи у 2008–2010 рр. стрімко зросла кількість корпоративних структур зі збитковою операційною діяльністю (у 2010 р. 41,0 % від загальної кількості корпоративних структур зазнали збитків на загальну суму 156,5 млрд.грн.). Оздоровлення фінансового стану суб'єктів корпоративного сектору утруднюється переважно через зростання частки дебіторської заборгованості, зростання податкового боргу та збільшення залишків нереалізованої продукції [12, с. 55].

На нашу думку, економічна політика держави, з огляду на необхідність стимулювання нагромадження достатніх фінансових ресурсів для здійснення інвестиційної діяльності корпоративного сектору, має бути орієнтована на оздоровлення фінансового стану суб'єктів корпоративного сектору, що уможливить підтримку фінансових джерел інвестиційної діяльності, передовсім внутрішніх, які характеризуються більшою доступністю для менеджменту корпорацій.

Власні кошти суб'єктів корпоративного сектору, що спрямовуються на інвестиції, формуються в основному завдяки чистому прибутку та амортизаційним відрахуванням.

Як вказує В.В. Зимовець, значення чистого прибутку та амортизації як джерел фінансування інвестиційної діяльності суб'єктів корпоративного сектору різні: чистий прибуток є основним фінансовим результатом операційної та господарської діяльності (доходи перевищують витрати, в які входять амортизаційні нарахування), а амортизаційний фонд формується внаслідок виробничої діяльності (коли нараховується знос на основні фонди, що беруть участь у створенні економічних благ); тобто кошти амортизаційного фонду, як ресурс подальшого фінансування інвестиційної діяльності, формуються внаслідок нормальної виробничої діяльності, а чистий прибуток формується завдяки позитивним результатам господарювання [6, с. 134–147]. Проте очевидно, що амортизація та прибуток як ресурси інвестиційної діяльності акумулюються тільки за умови реалізації вироблених суб'єктом корпоративного сектору благ (товарів, робіт, послуг), що дає змогу отримати певні грошові кошти для подальшого формування інвестиційного ресурсу. Провідна роль у підтримці нормального функціонування цього процесу відведена механізму формування та ефективного використання оборотних активів.

Результати проведеного дослідження дають змогу зробити висновок, що зафіксоване протягом 2008–2010 рр. зниження попиту на продукцію суб'єктів корпоративного сектору ставить під загрозу їхню поточну платоспроможність, а також змушує вдаватися до короткострокового кредитування, яке “вимиває” оборотні ресурси і фактично унеможливує довгострокове інвестування.

В таких умовах, з огляду на об'єктивне зниження сукупного попиту внаслідок погіршення фінансового стану покупців (замовників), суб'єкти корпоративного сектору змушені знижувати поточну рентабельність, тобто знижувати ціни, наближаючи їх до собівартості. За таких обставин у привабливішому становищі, з погляду акумуляції фінансового ресурсу для ведення інвестиційної діяльності, опиняються суб'єкти корпоративного сектору інфраструктурних видів економічної діяльності (оскільки їм для забезпечення поточної фінансової стійкості можна призупиняти і навіть припиняти інвестиційну діяльність), а також капіталомістких видів економічної діяльності, де уможливується нарахування більшого обсягу амортизаційних відрахувань на одиницю вкладених інвестицій. Відтак, у порівняно малопривабливому становищі опинилися корпоративні структури працевістких видів діяльності, а також тих, що орієнтовані на задоволення попиту домашніх господарств. Істотно звужуються можливості акумуляції фінансового ресурсу задля реалізації інвестиційних проєктів з розвитку високотехнологічних структур, які є зазвичай капіталомісткими [4, с. 208–211]. Справедливість таких висновків можна підтвердити звітними даними Держкомстату, згідно з якими упродовж 2007–2010 рр. зафіксовано порівняно вищі темпи інвестування деревообробної промисловості, окремих галузей машинобудування, металургії, транспорту.

Як наслідок, виникають структурні деформації і диспропорції акумуляції та розподілу інвестиційних ресурсів серед суб'єктів корпоративного сектору, що призводить до подальшого погіршення галузевої структури економіки.

Відтак державна підтримка оздоровлення фінансового стану суб'єктів корпоративного сектору в умовах загострення кризових явищ стає одним із основних завдань поточної державної економічної політики.

Теоретично для оздоровлення фінансового стану суб'єктів корпоративного сектору необхідно вжити заходів для мінімізації непродуктивних витрат, стимулювання сукупного попиту на промислову продукцію, збільшення рентабельності, формування додаткових амортизаційних коштів.

Великі суб'єкти корпоративного сектору (виробничі корпорації) левову (до 100 %) частку інвестиційної діяльності фінансують за рахунок власних (внутрішніх) джерел – прибутку й амортизаційних відрахувань. При цьому амортизаційні відрахування такі суб'єкти корпоративного сектору повністю використовують за їх економічним призначенням – на фінансування капітальних інвестицій (зокрема модернізацію та технічне переозброєння). Завдяки цьому показник чистих інвестицій корпоративного сектору, згідно зі звітністю національних рахунків, має позитивне значення. Обсяги залучених кредитів у здійсненні інвестиційних проектів на розвиток таких суб'єктів корпоративного сектору, як правило, мінімальні, або таких кредитів взагалі не існує.

Причини зниження обсягів залучення великими суб'єктами корпоративного сектору довгострокових інвестиційних кредитів відомі: дорожнеча банківського капіталу, істотна потреба у інвестиціях, небажання підприємств надавати правдиву інформацію про власну фінансово-господарську діяльність зовнішнім користувачам, відсутність досвіду формування та супроводження бізнес-проектів на сучасному рівні тощо. І навпаки, середні та малі суб'єкти корпоративного сектору демонструють більшу відносну активність на внутрішньому кредитному ринку [2, с. 216]. Це пояснюється вищим ступенем гнучкості малих та середніх структур, їхньою орієнтацією на зміни зовнішнього середовища, порівняно легшим доступом до зовнішніх фінансових ресурсів (що пояснюється, зокрема, особливостями організації фінансового менеджменту). Це дозволяє зробити висновок про те, що малі та середні суб'єкти корпоративного сектору є менш залежними, порівняно з великими, від рівня самофінансування власної інвестиційної діяльності.

Протягом 2006–2011 рр. понад $\frac{3}{4}$ коштів амортизаційного фонду, нарахованих суб'єктами корпоративного сектору, використовувалися на підтримку поточної платоспроможності, тобто фактично “проїдався” основний капітал. Державна амортизаційна політика в окремі роки була спрямована на швидке та гарантоване вилучення фінансових ресурсів корпоративного сектору до бюджету. Лише починаючи з 2004 р. більш як половина амортизаційних відрахувань використовується як фінансовий ресурс для подальшого інвестування.

На нашу думку, в умовах ринкової економіки державна амортизаційна політика фактично є частиною і податкової, і інвестиційної політики. Так, з одного боку, високі ставки амортизації стимулюють інвестування, але обмежують фіскальні доходи (оскільки амортизація виводиться з бази оподаткування). Амортизаційні відрахування, крім того, мають призначення – забезпечити суб'єктів корпоративного сектору відповідним фінансовим ресурсом для інвестування в основний капітал. Умови списання основного капіталу, поряд з рівнем оподаткування прибутку підприємств і податкових інвестиційних пільг, є найважливішими орієнтирами для прийняття рішень про інвестування в реальний сектор економіки.

В ідеалі амортизаційна політика має подолати суперечності фіскальної політики, задіяти ресурси фінансового ринку та активізувати функціонування інвестиційного ринку, одночасно сприяючи поліпшенню фінансового стану суб'єктів корпоративного сектору, що виступає ключовою умовою підтримки розширеного відтворення.

Отже, доцільно вивчити питання про доцільність запровадження механізмів прискореної податкової амортизації, зміст якого полягає у застосуванні підвищених норм (коефіцієнтів) амортизації залежно від строків експлуатації обладнання, що на практиці призводить до “розриву” між податковою (нарахованою) та економічною (реальною) амортизацією, а відтак – до зниження бази оподаткування [4; 5]. Цей механізм, за умови запровадження ефективних умов застосування, здатен створити реальну мотивацію для суб'єктів корпоративного сектору в нарощуванні власної інвестиційної активності, але лише в тому випадку, якщо нараховані амортизаційні кошти будуть спрямовані на реальні (а не удавані) інвестиції всередині країни.

З іншого боку, треба взяти до уваги, що підвищення ставок амортизаційних відрахувань здатне збільшити собівартість продукції, що, в умовах недостатньої конкурентоспроможності продукції вітчизняних виробничих корпорацій, може призвести до зростання цін та подальшого погіршення їхнього фінансового стану, а в перспективі – сформує прагнення використати кошти амортизаційного фонду на поточне споживання.

В Україні механізм прискореної амортизації використовується звужено, оскільки держава побоюється зниження податкових надходжень за одночасного зростання цін. Проте у літературі зазначено, що обмеження адміністративного характеру на використання прискореної амортизації, або зовнішні обмеження, доповнюються вагомими внутрішніми обмеженнями, що виникають через небажання суб'єктів корпоративного сектору в кризових економічних умовах застосовувати прискорену амортизацію [3, с.85–90].

Окремі автори пропонують розглянути можливість впровадити так звану “індивідуальну прискорену амортизацію” з укладенням договору між уповноваженим органом і суб'єктом корпоративного сектору [5, с.26]. Корпорація (суб'єкт корпоративного сектору), яка отримує пільгу, бере на себе зобов'язання використати виведені з-під оподаткування фінансові ресурси виключно на оновлення основних фондів,

закупивши інноваційне обладнання, а також підтвердити відповідні господарські операції документальними доказами. Проте запровадження такого механізму на практиці стримується через низку причин: зависока податкова девіація, яка орієнтує суб'єктів корпоративного сектору на зниження обсягів податкових платежів; надто високий рівень корупції; відсутність стабільного переліку пріоритетних видів економічної діяльності (виробництв); відсутність ініціатив щодо удосконалення нормативно-правової бази з питань амортизації з метою переходу на модель інноваційного розвитку тощо. Механізм “індивідуальної прискореної амортизації” може стати інструментом “політико-корпоративних війн” (надання пільги для “своїх” і ненадання для конкурентів), що лише посилить суспільно-політичне напруження.

Відповідає за формування та практичну реалізацію державної амортизаційної політики Уряд, який здійснює управління господарським комплексом держави. Органи регулювання повинні проявити ініціативу в питаннях подальшого удосконалення амортизаційної політики в напрямі її лібералізації, забезпечення реальних можливостей корпоративного сектору у формуванні та використанні коштів амортизації, виборі методу нарахування амортизації та строків корисного використання основних фондів. Крім того, удосконалювати амортизаційну політику доцільно через подальшу диференціацію норм, а також застосування коригувальних коефіцієнтів, що мають враховувати умови експлуатації основних засобів суб'єктів корпоративного сектору різних видів економічної діяльності.

У науковій літературі обґрунтовано, що реформування амортизаційного механізму має передбачати вироблення класифікації, яка відокремлюватиме приблизно 30–40 узагальнених позицій видів основних засобів, доцільна також широка галузева диференціація [10, с.217]. Це дозволить отримати ефект “загальних правил поведінки”, а також врахувати об'єктивні галузеві особливості. Якщо переважатиме використання коштів амортизаційного фонду для формування фінансового ресурсу інвестиційної діяльності, можна запропонувати ухвалити рішення про застосування прискорених методів нарахування амортизації для суб'єктів корпоративного сектору окремих секторів. Йдеться фактично про галузеву диференціацію ставок амортизації.

Згідно з нашими оцінками, в перспективі суб'єкти корпоративного сектору, які демонструють позитивні фінансові результати, зможуть самостійно вибирати системи нарахування амортизації, з урахуванням власної стратегії інвестиційного розвитку. Такі рішення мають забезпечити належні темпи оновлення основних засобів з урахуванням досягнення ефектів конкурентоспроможності (якісної та цінової) виготовленої продукції. Це, своєю чергою, посилить ефект мобільності капіталу та поліпшить ситуацію на мікрорівні. Найвищі норми амортизаційних відрахувань пропонується запровадити для суб'єктів корпоративного сектору, що виробляють та впроваджують інновації, випускають інноваційну продукцію, здійснюють трансфер технологій. Водночас доцільно законодавчо закріпити норму, відповідно до якої кошти амортизаційного фонду, що нараховані за прискореними методом, можуть бути використані лише за економічним призначенням, тобто на потреби інвестиційного забезпечення оновлення основних фондів на інноваційній основі.

Практикою багатьох розвинених країн доведено ефективність функціонування спеціалізованих інвестиційних банків, активи яких сформовано за рахунок амортизаційних фондів суб'єктів корпоративного сектору. Механізм управління коштами амортизаційного фонду, що призначені для фінансування інвестиційних проектів, може включати акумуляцію цих коштів на спеціальних рахунках у спеціалізованих інвестиційних банках [9; 11]. Це дасть змогу:

- інвестиційним банкам – використовувати тимчасово вільні кошти, сформовані за рахунок амортизаційних відрахувань суб'єктів корпоративного сектору, для кредитування різних інвестиційних проектів;
- суб'єктам корпоративного сектору – отримувати додатковий дохід на вкладені у банк амортизаційні відрахування, а також мати доступ до дешевших інвестиційних ресурсів;
- державі – стимулювати реальне збільшення інвестиційної активності загалом в економіці та у корпоративному секторі за рахунок використання амортизаційного фонду.

В умовах антикризового регулювання для вироблення амортизаційної політики, що стимулює інвестиційну активність суб'єктів корпоративного сектору, слід запровадити низку заходів, а саме [1]:

- адекватно проводити індексацию основних фондів суб'єктів корпоративного сектору відповідно до темпів зростання цін з періодичністю не менш ніж один раз на рік;
- враховуючи високу зношеність основного капіталу, слід переглянути амортизаційні норми, збільшивши їх для активної частини фондів (можливе запровадження амортизаційного діапазону з метою надання можливості суб'єктам корпоративного сектору самостійно вибирати строк списання власних основних фондів, але в межах визначеного державою коридору);
- дозволити суб'єктам корпоративного сектору самостійно вибирати методи амортизації та вільно переходити з однієї системи на іншу в будь-який час;
- максимально скоротити адміністративні обмеження на проведення прискореної амортизації (слід залишити лише заборону на право проведення прискореної амортизації для тих суб'єктів корпоративного сектору, ціни на продукцію яких регулює держава), зокрема дозволити її проведення для активної частини основних фондів незалежно від строків введення їх в дію;

– дозволити індексацію основних фондів суб'єктів корпоративного сектору, щодо яких застосовуються норми прискореної амортизації (різкого зростання цін внаслідок застосування прискореної амортизації не відбудеться, оскільки, крім зовнішніх (адміністративних) обмежень, вагомішими є внутрішні обмеження, які цілком залежать від завантаженості виробництва та обсягів випуску продукції);

– внести корективи в закріплену законодавством методику розрахунку амортизації, зокрема за балансову вартість необхідно приймати первісну або відновну вартість основних фондів і ні в якому разі не залишкову, оскільки в останньому випадку, якщо не встановлено строк служби фондів або залишкову вартість, за якою вони ліквідуються, то амортизаційний період наближається до нескінченності, а розміри амортизаційних нарахувань – до нульового значення.

Також можна зробити висновок, що державна фінансова політика повинна орієнтуватися на підтримку прибутковості національних суб'єктів корпоративного сектору, захист прав та інтересів сумлінних інвесторів, забезпечення конкурентоспроможності вітчизняної продукції на зовнішніх ринках. Крім того, держава, реалізуючи фінансову політику, має стимулювати вкладення акумульованих прибутків суб'єктів корпоративного сектору у перспективні інвестиційні та інноваційно-технологічні проекти. Функцію стимуляторів інвестиційної та інноваційно-технологічної активності за рахунок використання прибутку мають відігравати передовсім пільги з прибуткового оподаткування. З використанням інструментарію пільгового оподаткування доцільно створити привабливі умови для стійкої підтримки інвестиційної та інноваційно-технологічної діяльності, насамперед у пріоритетних видах економічної діяльності.

У розвинених країнах широко практикується зниження або навіть звільнення від податку прибутків, що спрямовуються на капіталовкладення у високотехнологічні виробництва, наукові дослідження та їх впровадження, на створення нових робочих місць, охорону навколишнього середовища та інші стратегічні цілі держави [7, с.225].

Скасування податкових преференцій, навіть на окремі операції, з огляду на стрімке погіршення показників діяльності корпоративних структур, неодмінно призведе до погіршення фінансового стану суб'єктів корпоративного сектору. Якщо, згідно з теоретичними постулатами ринкової економіки, пригнічення порівняно малоефективних галузей визнано за доцільне, то в умовах трансформаційних економік такі процеси, як правило, мають значні негативні наслідки (зниження доходів бюджету, зростання безробіття, зубожіння населення тощо). Отже, невід'ємним елементом податкової політики має стати не зменшення пільг, а визначення науково обгрунтованих і чітких методик та критеріїв надання пільг як винагороди за виконання суб'єктами корпоративного сектору певної бажаної для суспільства та економіки програми економічної поведінки.

Проте створення нерівних правил провадження інвестиційної та інноваційної діяльності для суб'єктів корпоративного сектору різних видів економічної діяльності за умови нерозвиненості ринків та механізму мобільності капіталу може каталізувати консервацію нинішньої структури національного господарства, яка є нераціональною.

На нашу думку, доцільно звільнити від оподаткування валовий прибуток, що реінвестується для закупівлі інноваційного обладнання або основних засобів вітчизняного походження, а також запровадити “податкові канікули” на операції з використання суб'єктів корпоративного сектору інвестиційного кредиту (тобто прибуток, що спрямовується на повернення інвестиційного кредиту, не оподатковується). Це не лише сприятиме скороченню термінів повернення кредитів (вказане дасть змогу банкам знизити кредитні ставки внаслідок зменшення ризику кредитування), а й пришвидшить окупність інвестиційних проектів (тобто підвищить інвестиційну привабливість національної економіки). Проте зауважимо, що, з огляду на високу податкову девіацію багатьох платників, доцільно запровадити суворий контроль за обсягом, напрямами та результатами використання інвестиційних податкових пільг.

Обгрунтовано пропозицію про встановлення неоподаткованого мінімуму при сплаті податку на прибуток підприємств залежно від кількості новостворених робочих місць протягом звітного податкового періоду. Вказане може підтримати ефективну зайнятість, а також отримати виведені з податкової бази ресурси за рахунок інших податків.

Можемо також рекомендувати звільнити від оподаткування прибуток, отриманий від реалізації основних фондів (зокрема нематеріальних активів), що підлягають амортизації, у випадку повного використання одержаного від цих операцій прибутку на фінансування програм подальшого інвестування (реінвестування). Вказане полегшить виведення з експлуатації застарілих фізично і морально основних засобів, а також підтримає процеси трансферу передових технологій.

Висновки і перспективи подальших досліджень. На підставі виконаного дослідження можна зробити такі висновки:

1) державна фінансова політика має бути націлена на зміцнення фінансів суб'єктів корпоративного сектору, оскільки фінансові результати вказаних суб'єктів є основним джерелом інвестиційного наповнення економіки і, як наслідок, – ресурсом стійкого економічного зростання;

2) держава у ході реалізації фінансової політики має стимулювати вкладення акумульованих прибутків суб'єктів корпоративного сектору у перспективні інвестиційні та інноваційно-технологічні проекти;

3) функцію стимуляторів інвестиційної та інноваційно-технологічної активності за рахунок використання прибутку мають відігравати передовсім пільги з прибуткового оподаткування;

4) запровадження “податкових канікул” на операції з використання суб'єктів корпоративного сектору інвестиційного кредиту;

5) забезпечення інституційної реалізації ефекту “загальних правил поведінки”, зважаючи на те, що створення нерівних правил провадження інвестиційної та інноваційної діяльності для суб'єктів корпоративного сектору різних видів економічної діяльності за умови нерозвиненості ринків та механізму мобільності капіталу може каталізувати консервацію структури національного господарства, яка сьогодні є нерациональною.

1. Віблій П.І. Державна підтримка створення і діяльності фінансово–промислових груп / П.І. Віблій // Вісник Національного університету “Львівська політехніка”. Проблеми економіки та управління. – Львів: Видавництво Національного університету “Львівська політехніка”, 2004. – № 504. – С. 55–59. 2. Демин В.А. Инновационно-инвестиционная стратегия промышленности [учебное пособие] / В.А. Демин, М.И. Леценко, И.И. Марущак. – М.: МГИУ, 2007. – 340 с. 3. Долгопятова Т. Корпоративное управление в российских компаниях: роль глобализации и кризиса // Вопросы экономики. – 2009. – № 6. – С. 83–96. 4. Захарін С.В. Інвестиційне забезпечення інноваційно-технологічного розвитку економіки [монографія] / С.В. Захарін. – К.: КНУТД, 2011. – 344 с. 5. Захарін С.В. Удосконалення державної амортизаційної політики для стимулювання інвестиційної та інноваційної діяльності / С.В. Захарін // Проблеми науки. – 2007. – № 10. – С. 20–27. 6. Зимовець В. Акумуляція фінансових ресурсів та економічний розвиток [монографія] / В. Зимовець. – К.: ІЕ НАНУ, 2003. – 314 с. 7. Ільєнко Р.В. Концептуальні засади податкового стимулювання розвитку виробничої сфери / Р.В. Ільєнко // Актуальні проблеми економіки. – 2009. – № 7. – С. 223–228. 8. Іцук С.О. Методи визначення оптимальних виробничих програм за фінансовими критеріями розвитку підприємства // Економіка і прогнозування. – 2006. – № 4. – С. 87–94. 9. Кльоба Л.Г. Інвестиційна політика банків України в умовах ринкової трансформації економіки / Л.Г.Кльоба // Регіональна економіка. – 2008. – № 1. – С. 183–190. 10. Національні заощадження та економічне зростання [монографія] / за ред. д.е.н. Б.Є. Кваснюка. – К.: ІЕП НАНУ, МП “Леся”, 2000. – 304 с. 11. Турчановський Д. Банки развития как инструмент инвестиционной политики / Д. Турчановский // Экономист. – 2006. – № 11. – С. 85–87. 12. Шаблиста Л.М. Фінанси підприємств: витоки кризових явищ та роль держави в їх подоланні / Л.М. Шаблиста // Економіка і прогнозування. – 2009. – № 4. – С. 53–67.